

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΝΑ ...

(Συνέχεια και τέλος)

- 'Επιθυμείς νά φύγουμε μαζί ; *'Ας φύγουμε, δέν αντίστέ-
κουμε στην θέλησί σου, στην επιθυμία σου...

'Η κυρία έκαμε στό σημείο αυτό μία χειρονομία πού εσήμαινε
«σιωπήσατε», «σταθήτε».

'Εκείνος την κίνησε στά μάτια.

Τέλος μέ φωνή πούτρικε, κι' ένφ συγχρόνως κατέβαλε μεγάλο
κόπο για νά φαίνεται ψυχραιμη και άτάραχη, τού ελεπε :

- Φθάνει ! 'Ένωμώ πλέον τά πάντα... Δέν μ' αγαπάζ, "Αν μ'
άγαπούσες θά μου μιλούσες διαφορετικά, θά ήσουν άλλοιώτικος
μαζύ μου. Δέν είσαι ειλικρινής.

- Κυρία !...

- Μη μου λέτε πειά ούτε λέξει. 'Αρκει, φθάνει πειά. Τώρα τά
έννωμώ δλα. Δέν μ' αγαπάζ πλέον.

- Μ' άδικείτε.

- 'Οχι, δέν σάς άδικώ. Γνωρίζω τί λέγω. Δέν μ' αγαπάτε.

*'Οποιος αγαπά δέν μιλάει έτσι, θυσιάζεται, εγκαταλείπει τά πάντα
για τόν άλλον.

- Και όμως σάς έπρότεινα νά σάς άκολουθήσω.

- Ναι, μου τό έπρότειναντε...

- Δουπόν ;

- Μου τό έπρότειναντε όμως σάν νά έπρόκειτο νά κάμετε κάτι
πού σάς έννοχλούσε, κάτι πού σάς δυσσερούσε. Φθάνει, 'Ιουλιανέ.

'Ας μη μιλάμε πειά γι' αυτό... Χαίρε...

Και ή γυναίκα αυτή, ή τόσο έξωφρεμένη πρό όλίγου, άλλαξε,
φίλε μου, διά μιάς.

Την είδα νά φορη τό επανωφόρι της και τό κα-
πέλλο της και νά διευθύνεται προς την έξοδο.

Δέν έστράφη κών ούτε νά χαιρετηρή, ούτε νά
ίδη για τελευταία φορά τόν άνθρωπο πού αγαπού-
σε κι' ό όποιος έστρεκεν εκεί μπροστά της άμίλητος.
'Η όργή, τό πάθος της, τό μίσος εναντίον της άλλ-
λης, ή θυγείσα άξιοπέρευσά της, τό όνειρό της πού
κατέστρεφετο, την εκάμαν έξαλλον, αλλά συνεκρα-
τείτο, ελεε την δύναμιν νά φαίνεται κυρία τού έαυ-
τού της.

Πρίν βγη από τό δωμάτιον ό νέος έσπευσε προς
αυτήν και την ρώτησε :

- Φεύγετε ;

- Ναι, φεύγω...

- Θα γυρίσετε στό Παρίσι ;

- Γιατί μ' έρωτάτε ; Αυτό δέν σάς ένδιαφέρει
πειά...

- Δέν έχετε την άνάγκη μου ;

- 'Ω, όχι. Μη φροντίζετε για μένα. Θεωρήστε
με πειά μία ξένη. Κι' έγω θά προσπαθήσω νά σάς
λήσωμώ, θά προσπαθήσω νά σάς... νά σάς μι-
σώω !...

*'Ενας λυγμός την έπινγε.
'Εστράφη έν τούτοις άποτόμως και έφυγε γρη-
γορα-γρήγορα.

'Ο νέος έμεινε για μία στιγμή στό δωμάτιο βυ-
θισμένος σέ σκέψεις.

*'Εφερε τό χέρι του στό μέτωπο, σάν νά τόν έ-
νοχλούσε κάποια σκέψις, έστέναζε, τέλος, μ' ανα-
κούφισα και κατόπιν εκάλισε τόν υπάλληλο τού ξε-
νοδοχείου.

- Πότε φεύγει τό βαπόρι για την Μασσαλία ; τόν ρώτησε.

- Σε μία ώρα κύριε.

- 'Ηδω καλά.

Χωρίς νά προσθήξη λέξη, έδωσε κάποιο φιλοδώρημα στον
υπάλληλο και έφυγε και αυτός...

Μη έχοντας τι νά κάμω πλέον στό ξενοδοχείον κατέβηκα κι'
έγω στην προκυμαία. Μία ώρα ελεε περάσει έν τώ μεταξύ. Τό
πλοϊον πού θά έφευγε για την Μασσαλία εσήκωσε άγκυρα. Διέ-
κρινα επάνω στό κατώστρωμα τόν νέον άκουμπισμένον κάπου, σκε-
φτιδών χει μελαγχολικόν, νά κυττάζη με θλίψη την θάλασσα...

Αυτή ελεε, φίλε μου, ή ιστορία της, όποιας κατά διαβολικήν
σύμπτωσιν έγινα μάρτυς.

Πώς σου φαίνεται ;

Κάποιος ερωτικός χωρισμός βέβαια...

'Ας ελεε όμως. Θα φροντίσω για τάς ύποθέσεις μας και μετά
δύο ήμέρες θά είμαι αυτού. Ελεπε τούς χαιρετισμούς μου στην σύ-
ζυγο σου. Δικός σου 'Αλφόνσος

ΙΕ'

Στίς '21 τού μηνός Δεκεμβρίου, όλίγον μετά τά γεγονότα, τά
όποια συνέβησαν, ό 'Ιουλιανός Μερβίλ και ή δεσποινίς 'Εφη Ραμέλ,
έτελοϋσαν τούς γάμους των εις την Μασσαλίαν.

'Αρχετά χρόνια επέρασαν από της ήμέρας αυτής τού *Υμεναίου.
'Ενα πρωί ό 'Ιουλιανός, τέλειος άνδρας, πλέον συναντηθήκανε
μέ κάποιον φίλο του στην εκθεσι τού Λούβρου. Ελεχαν πολύ καιρό
νά ιδωθούν γιατί ό φίλος του εταξείδευε κι' άρχισαν νά μιλούν

για διάφορα πράγματα.

- Λοιπόν πώς τά επέρασες στό ταξείδι σου ; ρωτάει ό 'Ιουλι-
ανός τόν φίλο του.

- 'Α, πολύ καλά, είμαι πολύ εύχαριστημένος. 'Επί πλέον εύ-
χαριστούμαι ειλικρινώς, γιατί βλέπω ότι εκάμες φίλε μου, μεγάλας
προόδους στην ζωγραφική.

- Μέν κολακεύεις.

- Κάθε άλλο. Τό έργον σου εινε ύπεροχον.

- Σου άρσσει πραγματικώς ;

- Σου τό ελεα, μ' ένθουσιάζει.

- Τότε πρέπει νά έρθης μά ήμέρα στό σπίτι μου νά σου δείξω

μερικούς νέους πίνακάς μου, πού δέν τούς εστειλα στην εκθεσι.

- Θα τό κάμω εύχαρίστως, άν δέν σ' έννοχλήσω.

- Κάθε άλλο.

- 'Εργάζεσαι πολύ ;

- Μήπως έχω και τί άλλο νά κάμω ;

- Και ή σύζυγός σου, ή κ. 'Εφη ;

- Ελεε στην έξοχή με την μητέρα της.

- Τά παιδιά τά εκράτησες μαζύ σου ;

- *'Οχι, βρίσκονται με την μητέρα τους.

- Και αγαπάσθε πάντοτε, όπως πρώτα ;

- Λατρευόμεθα.

- Τότε είσαι εύτυχισμένος.

- Ναι και δοξάζω τόν Θεό γι' αυτό. 'Αν θέλης όμως νά δης
άπό κοντά την εύτυχία μου, άν θέλης νά περάσης μερικες ήμέρες
εύχάριστες, έλα νά πάμε νά μείνουμε όλίγον στην
έξοχή, κοντά στην γυναίκα μου. 'Εκτός άν σχεδιά
ζης κανένα νέο ταξείδι.

- *'Οχι προς τό παρόν. 'Αρχετά εταξείδευα

'Επειδή όμως μου μιλήσες για τά ταξείδια μου,μου
θύμησες κάτι. 'Επιτρέπει νά σου'πό πώ ;

- Λέγε, φίλε μου.

- Ποϊαν νομίζεις πώς συνήντησα στην Φλω-
ρεντία ;

- Ποϊαν ;

- Την κ. Λυδιάν !

- 'Ω, Θεέ μου ! Και τί εκάμεν εκεί κάτω ;

- 'Εκει κατοικεί τώρα.

- 'Αλήθεια ;

- Ναι. Την συνάντησα μά ήμέρα αιφνιδίως
και μ' εκάλισε σπίτι της. 'Επήγα και μιλήσαμε πολύ
για σένα. 'Αχ ! φίλε μου... Δέν μπορείς νά φαν-
τασθής πώς άλλαξε. *'Εγινε άγνώριστη. Φαίνεται
πειά γρηπά, χωρίς νά εινε πραγματικώς. 'Απονή-
σκει σιγά-σιγά από κάποια λύπη, βαρεία κι' αγιά-
τρευτη λύπη, πού κρύβει μέσα της. 'Ο γιατρός της
μου ελεε πώς δέν θά ζήση πλέον των εφτά-όχτώ
μηνών...

- Την δυστυχημένη !...

- Για πές μου αλήθεια, ύπηρεζες πραγματικώς
φίλος της, όπως ελεε διαδοθει πρό ετών ;

- Ναι... Τότε όμως ήταν νέα και ώραια. Πάνε
πολλά χρόνια από τότε. 'Η ιστορία της αγάπης
μας εινε μεγάλη και θλιβερή.Θά σου την διηγηθώ
άλλοτε, όταν θά έχωμους καιρό... 'Αλλά για πές
μου. Ζει μόνη της στην Φλωρεντία ;

- *'Οχι, εινε μαζύ της ό σύζυγός της και τό

παιδί της.

- Τόν σύζυγόν της, ελεε ;

- Ναι.

- Για φαντάσου !... Κατόρθωσε λοιπόν νά τού τά κρύψη δλα ;

*'Αχ ! αυτές ή γυναίκες ! Ελεε ικανές νά διορθώνουν τά πάντα...

- Γιατί τό λέγεις αυτό, φίλε μου ;

- Γιατί !... Θα σου τό πώ άλλοτε... *'Οταν έρθης στό σπίτι νά

μέ ίδης... Φτωχή Λυδιά !...

- Ναι, εφαινετο πολύ δυστυχημένη... Θά'ξη πεθάνη πρίν φθά-
ση τό έαρ...

- *'Ο Θεός νά την λυπηθή... Δυστυχημένη Λυδιά !...

- Δυστυχημένη !...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Νέον αισθηματικόν μυθιστόρημα. Μία τραγική ιστορία εξωτος,
μία παθητική ιστορία της γυναικείας καρδιάς, πού θά σάς κάμη νά
πονέσετε, πού θά την αισθανθήτε σάν ιστορία άτομική σας, δική
σας, της καρδιάς σας...